

Preek van 8 oktober 2017 **Steven Barberien**

ONS DING BLIJVEN DOEN

Een paar weken geleden was ik bij de vergadering van de priesterraad, een adviesraad voor de bisschop. Eén van de agendapunten was de toekomst van het parochiemodel. Hoe moeten wij in ons bisdom verder met de bestaande structuur van parochies? Er zijn vele mogelijkheden: van alles behouden zoals het is, tot het sluiten van alle kerken en het opheffen van alle parochies, en daarna opnieuw beginnen met enkele aangewezen centrale plekken en kerken... Stof tot discussie genoeg...

Maar wat je ook zou kunnen veranderen aan kerkmodellen, we beseffen allemaal dat er iets aan het verdwijnen is.

De eerste lezing over de wijngaard, waar veel werk is verzet en die weinig of geen vrucht oplevert, is voor menig pastor een bekend beeld. De meeste pastores hebben het niet makkelijk met de vaststelling dat het vele werk dat ze verrichten, weinig oplevert en schijnbaar niets uithaalt. De grote en wijdvertakte volkskerk van weleer is een kleine, vermoeide dame geworden die palliatieve zorg nodig heeft, want ze is op sterven na dood. Het klinkt hard, maar het is de realiteit.

Wat ons nog meer verontrust, is het feit dat we dit proces niet kunnen ombuigen. Of je nu restauratief, progressief, diaconaal of evangeliserend te werk gaat..., het maakt weinig uit... Maar! Ja, gelukkig is er een maar... We kijken naar het macroniveau van onze kerkgemeenschap; naar onze te grote en verouderde, geldverslindende gebouwen, naar onze vergrijzende kerkgangers. Te weinig zien we wat er op microniveau gebeurt. We zien niet die éne man of vrouw die 'geraakt' wordt door wat wij vieren, zeggen en doen. Die daardoor geloof in God vindt of hervindt...

We letten te weinig op het kleine vlammetje dat brandt in één of ander kapelleke langs de weg dat zegt: "Ze denken toch nog wel eens aan God."

De grote structuur, de monumentale kerken, ze zijn niet de hoeksteen waarop mijn en uw geloof is gebouwd. Neen, dat is Christus en Hij alleen! Hem aanvaarden, leren kennen en beminnen, daar gaat het om. Dat moet het vertrekpunt zijn. Nu! Om straks toekomst te hebben...

Maar onze wereld heeft Hem buitengegoid, zich van Hem ontdaan... Men denkt Hem niet meer nodig te hebben...

Hoe wij als christenen ervoor kunnen zorgen dat Jezus weer bij meer mensen centraal komt te staan, is de grote vraag... Maar het antwoord zal niet te vinden zijn in grote oplossingen. Echter, in kleine, dagdagelijkse dingen kunnen we wel van Hem getuigen... en zo, af en toe, iemand 'raken' en op het spoor zetten van Jezus...

Eigenlijk ons ding blijven doen, want eerlijk gezegd: "Wat kunnen we anders dan gewoon ons ding blijven doen?"